

paa dette Punkt. Det vil ogsaa være det høje Ting bekendt, at Landstinget indtager en noget anden Stilling med Hensyn til disse Erstatningspunkter, saa at der vist vil blive Beslighed til senere at saa disse Punkter behandlede, naar Sagen multatis en Gang kommer til eneste Behandling her. Som jeg tidligere har udtalt, nærer jeg det Haab, at de Uoverensstemmelser, der her haabe vist sig atter at opstaa, maa kunne blive jævne denne Gang, saa at Loven maa kunne udfomme. Med Hensyn til de foreliggende Vædringsforslag har den ærede Ordfører allerede udtalt sig, og jeg har derfor lidet at tilføje. Den ærede Minister har jo gjort et vistnok velmotiveret Angreb paa adskillige af disse Sprogændringer. Det gaar jo saaledes, at, naar man vil have et Lovforslag revideret til Slut, skulde det helst kun være Sprogændringer, man foretog, saa at ogsaa jeg maa beklage, at der er kommet nogle Realitetsændringer ind, der kun vare paatænkte som Sprogændringer. Den værste Feil foreligger jo ved Vædringsforslaget under Nr. 28, men da det jo, som allerede af den ærede Ordfører bemærket, heror paa en Trykfejl, vil det let ordne sig af sig selv. Med Hensyn til det af den ærede Minister stillede Vædringsforslag under Nr. 14, som angaar Mælkenes Behandling, navnlig i Tilfælde af Mund- og Klovshygge, vil jeg udtale, at efter min Mening vil det være nok, naar Mælken opvarmes til 70° Celsius hvilket svarer til 56° Reaumur. Det, man jo især er bange for ved en alt for stærk Opvarmning af Mælken, er den fvedne Smag og Lugt, som knytter sig til den alt for stærke Røgning, og den vil man kunne undgaa, naar Mælken kun bliver opvarmet til 70° Celsius, hvad jeg anser for at være aldeles betryggende. Det er ogsaa ophøst, at det er den Varmegrad, der benyttes i Sverige, hvor Mund- og Klovshygen jo herfter for Djeblikket, og der har man været fuldstændig tilfreds med dette. Jeg kan endvidere ophøse, at en Autoritet som Professor Segelcke har erklæret til mig, at en saadan Opvarmning vil være fuldkommen tilstrækkelig, saa jeg haaber, at man paa dette Punkt vil komme til en Forstaaelse, selv om det ikke sker før ved Landstingets Behandling. Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 26 til § 11, saa er jeg gaaet med til denne Forandring, nemlig den at indsætte Ordet „øjenhyllig“ i Stedet for „i kændelig Grad“, fordi jeg, afvigende fra den ærede Minister, mener, at det er et bedre og mere prægnant Udtryk. I dette Ord „øjenhyllig“ ligger ikke just alene det, man kan se med Øjnene, men der ligger deri

det samme, som ogsaa kan udtrykkes ved Ordet „iøjnefaldende“, nemlig det, man paa en let Maade ved Hjælp af de ydre Sanser og uden nøjere Løgeundersøgelse kan gøre sig bekendt med blot ved at se et saadant Dyr blive truffet frem. Der kan være forskellige ydre Fænomener, men de ere alle iøjnefaldende, og jeg tror ikke, at nogen praktisk Landmand vil være i Tvivl om, hvad der her er ment, saa at jeg tillader mig at fastholde dette Udtryk som tilstrækkelig betegnende og ikke saa vakkende og vidtgaaende som det nu benyttede Udtryk „i kændelig Grad“. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 37 vil jeg gerne tillade mig at ophøse, hvorfor jeg og Meningsfæller ere blevne ved denne Minimumshøde, som her er sat ind, og som ikke fandt den ærede Ministers Bifald. Det er navnlig paa Grund af den Tvivl, der endnu bestandig staar uløst, om, hvad en Dommer kan gøre i en saadan offentlig Politiretsdag, om han, naar der f. Eks. havde staaet 10 Kr. saaledes som Bestemmelsen oprindelig Lød paa, eller naar der, som der nu af Ministeren foreslaas sat ind, stod 4 Kr., saa kunde gaa til en lavere Bøde, uanset hvad der staar i Loven. Det er det, som er udtalt i Landstinget, og som hidtil har staaet uimodsagt, og saa længe det staar uimodsagt, maatte det være tilstrækkelig betryggende, om man havde sat denne Minimumshøde lidt højere, naar Dommere dog kunne gaa lavere. Men da dette ikke er tilstrækkelig ophøst, har Udvalget ment at kunne blive staaende ved 2 Kr. At der i et saadant Tilfælde kan gives en Udvarsel af Dommeren i en offentlig Politiretsdag, der jo her anvendes, er tilstrækkelig anerkendt, det vides af alle. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 49 har jeg, og jeg tror at kunne sige hele Udvalget — og den ærede Ordfører har jo ogsaa udtalt sig derom — været af den Mening, at Dyrælgerne ikke skulde være afflaarne fra at saa deres Rejse betalt i saadanne Tilfælde. De skulle have betalt pr. Mil — jeg tror, det er 75 Ø. — her som ved andre Forretninger, saa det kan man vel komme overens om med den ærede Minister, idet der jo saa endnu vil være til Stede en passende og rimelig Betaling for Dyrælgeren, selv om det egentlige Salær nedsettes saaledes, som her er foreslaaet. Jeg tillader mig til Slutning blot at tilføje, at jeg fraraader at stemme for de Vædringsforslag, som ere stillede af de ærede 16 Medlemmer af det høje Ting under Nr. 31. Jeg gaar ud fra, at det ingenlunde kan kaldes ubilligt, hvad der har været opstillet, og som de Herrer nu